

Højde med den højtærede Landbrugsminister.

Hvad bestemmer nu § 12, som trods divergerende Opfattelser endte med at finde enstemmig Godkendelse baade fra Veterinærvidenskabens og det praktiske Landbrugs Side? Ja, denne Bestemmelse er i det væsentlige den samme, som den højtærede Minister nu fremsætter Forslag om, blot med den Modifikation, at de Bestemmelser, som den højtærede Landbrugsminister har strøget, gjorde Bestemmelserne i Loven af 14. April til effektive Lovbestemmelser. Det er Bestemmelser, som gaar ud paa, at naar der i en Kvægbesætning opstaar Kastning, der maa formodes at være smitsom Kastning, skal dette straks anmeldes til en Dyr læge. Hvis denne konstaterer smitsom Kastning eller finder, at der er Grund til at antage, at denne Sygdom foreligger, er det Ejeren eller den, der paa hans Vegne fører Tilsyn med Besætningen, forbudt at foretage de Handlinger, der nu gaar igen i det nye Lovforslag. Det paahviler endvidere Ejeren at følge de Anvisninger til Sygdommens Bekæmpelse, som i Henhold til en herom udarbejdet Instruks paalægges ham af Dyr lægen. Og saa kommer i de næste Paragraffer de retshaandhævende Følger af, at Ejeren ikke overholder de Forpligtelser, det efter § 12 paahviler ham at efterkomme.

Jeg skal ikke komme ind paa de forskellige praktiske Landmænds Betragtninger under Rigsdagsforhandlingerne, men kun gengive de væsentligste Udtalelser af Landstingsmand Olufsen (Kvistrup), fordi Hr. Olufsen er en anerkendt dygtig Landmand og Ejer af en stor Proprietærgaard med en værdifuld, rød Malkekvægsbesætning; jeg har selv været paa Gaarden, saa jeg ved det. Proprietær Olufsens Ord lød saaledes: „Vi kommer saa til det væsentlige ved Lovforslaget, nemlig de to nye Paragraffer, 12 og 13. Af disse omhandler den ene smitsom Kalvekastning. Hvis der forelaa en Statistik over den Skade, som smitsom Kalvekastning tilføjer vore Besætninger, vilde det sikkert vise sig, at denne Skade langt overstiger den, som Mund- og Klovesygen forarsager. Det er en Sygdom, som virker i det stille, men de, som faar med den at gøre, mærker nok, hvad den betyder; Besætningen er saa at sige prisgivet, der er næsten intet at stille op, det tager Aar at slippe fri for denne smitsomme Kalvekastning. Jeg kan fuldt ud billige, at den her er optaget i en særskilt Paragraf, og at der er truffet Bestemmelser

om, hvad der skal gøres for at hemme den. . . . Jeg vil henstille til den højtærede Landbrugsminister, om han ikke gennem de faglige Organisationer kunde henlede Pressens Opmærksomhed paa disse nye Paragraffer. Ganske vist er det enhver Borgers Pligt at kende Loven, men det er ikke alle, der er saa lovkyndige, som de bør være, og da Bestemmelserne om den smitsomme Kalvekastning er noget splinternyt og har saa eminent Betydning, vilde det være rigtigt gennem Fagpressen og maaske ogsaa gennem Dagspressen at henlede Landboernes Opmærksomhed paa, at der nu er truffet den Bestemmelse, at Dyrene fra Besætninger, som er hærget af smitsom Kalvekastning, ikke maa føres omkring, og at denne Sygdom virkelig betragtes som en meget ondartet smitsom Sygdom.“

Det var de ledende Synspunkter, da § 12 forhandlede i Foraaret 1920. Nu stryger den højtærede Minister Anmeldelsespligten til Dyr lægen for den Ejer, der har Formodning om, at der er smitsom Kastning i hans Besætning, og da denne Anmeldelsespligt til Dyr lægen er strøget, svæver selvfølgelig dermed den højtærede Ministers Bestemmelse om, at det indenfor et bestemt, nærmere af Landbrugsministeren fastsat Tidsrum skal være den Ejer, der formoder, at der er smitsom Kastning, forbudt at foretage de og de følgende Handlinger, i Luften. For Landbrugsministeren faar i saa Fald slet ingen Mulighed for at fastsætte et Tidsrum, naar der ikke er nogen Anmeldelsespligt overfor Dyr lægen, naar den Ejer, der har Formodning om, at der er smitsom Kastning i hans Besætning, ganske rolig kan lade Tingene gaa deres Gang uden at anmelde det til Dyr lægen og i Stedet for selv forsøge — thi det er selvfølgelig i hans velforstaaede økonomiske Interesse — at begrænse Sygdommen det mest mulige ved Desinfektion, Udskylning af Kreaturerne, ved Renlighed og Paapasselighed paa enhver Maade fra hans Staldfolks Side.

Den højtærede Landbrugsminister motiverer Ophævelsen af denne Bestemmelse med, at denne Anmeldelsespligt og de dertil knyttede meget store Udgifter for det offentlige kun har meget ringe eller maaske slet ingen Betydning for selve Sygdommens Bekæmpelse. Men det er dog givet, at hvis denne Anmeldelsespligt ophører, er der overhovedet ingen Garanti mod Sygdommens Udbredelse udover de paagældende Ejeres Forgodtbefindende og deres egne private Foranstaltninger.

Samtidig med at forelægge dette Lov-